

Fragmenta in epistulam i ad Corinthios

72 1 Kor 1,1-2 Ἐκάτερα συνυπακούεται τά τε τῶν γραφόντων προσώπων καὶ τῶν Κορινθίων πρὸς οὓς τὸ γράμμα ἐγένετο, ἀντὶ τοῦ ἐγὼ τε καὶ Σωσθένης γράφομεν μετὰ πάντων τῶν παρ' ἡμῶν ταύτην ἀσπαζομένων τὴν ἐπίκλησιν, κοινωνοὺς τε τῆς τοῦ γράφειν ἀυθεντίας τοὺς παρ' ἡμῖν τοιοῦτους ἅπαντας λαμβάνοντες καὶ τὸν τῆς προσηγορίας ταύτης ἀλλότριον εἰς τὴν κοινωνίαν ταύτην οὐκ εἰσδεχόμενοι. ὑμῖν δὲ τοῖς Κορινθίοις ἐπιστέλλομεν ταῦτα, τοῖς ἡγιασμένοις ἐν Χριστῷ καὶ δι' αὐτοῦ κεκλημένοις μετὰ πάντων ἅπαξ ἀπλῶς τῶν παρ' ὑμῖν ταύτην ἀσπαζομένων τὴν προσηγορίαν. 173 1 Kor 1,7-8 Λοιπὸν γάρ, φησί, πεπληρωμένους τῶν καλῶν πρὸς τὰ μέλλοντα βλέπειν προσήκει, τὴν δευτέραν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ ἀπεκδεχομένους, ὅτε βεβαίαν ἐστὶν ἀπάντων ὁμοῦ δέξασθαι τῶν καλῶν τὴν ἀπόλαυσιν· ἠνίξαστο γὰρ διὰ τούτου ὡς ἐν τῷ βίῳ τούτῳ καθεστῶτας οὐ δυνατὸν ἀφρόντιδας εἶναι ἐπὶ τοῖς δοθεῖσιν ἤδη μεγάλα φρονούντας, εἴπερ δὴ τὴν δευτέραν αὐτοῦ παρουσίαν περιμένομεν ἐπὶ κρίσει τῶν βεβιωμένων ἡμῖν. 1 Kor 1,12-13 Τοῦτ' ἔστι κατὰ μερίδα τινὲς μὲν τὸν Χριστὸν ἔλαχον λαβεῖν, ἄλλοι δὲ ἄλλον· οἱ μὲν Κηφᾶν, οἱ δὲ Ἀπολλῶ ὃς λέγεται πρῶτος ἐπίσκοπος γεγονέναι ἐν Κορινθίοις. 1 Kor 1,17-18 Ὁ τοῦ σωτῆρος σταυρὸς οὐ κεκένωται, ὅτι μὴ ἐν ψιλοῖς ἔχει λόγους ἀλλ' ἐν αὐτῷ τῷ πράγματι τὸ σεπτὸν τε καὶ ἀξιάγαστον. πλὴν λελόγισται μωρία παρά γε τοῖς οὐκ εἰδόσι τὴν ἀλήθειαν, ὅτι μὴ ἔνεστιν αὐτῷ τὸ ὡς ἐν λέξει λαμπρὸν καθάπερ ἀμέλει καὶ τοῖς παρ' αὐτοῖς λογάσιν. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν καλλιλεξία καταχρωννύντες τὸ ψεῦδος, ἀποδέουσι κατ' οὐδὲν τῶν τὰ δηλητήρια μέλαι συγκρινόντων· οἱ δὲ γε τῶν θείων κηρυγμάτων ἱεουργοὶ γεγονότες ἀπλῆν ὡσπερ καὶ τῶν ἔξωθεν ὠραϊσμῶν ἐλευθέραν προτιθέασιν τὴν ἀλήθειαν. 1 Kor 1,22-25 Ἀντὶ τοῦ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐναντίους τῆς εὐσεβείας ἡμεῖς τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ προβαλλόμεθα. οἷα δὲ τὰ κατὰ τὸν σταυρὸν ἐξηγούμενός φησιν ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι νομίζουσι μὲν αὐτὸν ἀτιμίαν, Ἕλληνες δὲ μωρίαν, ἡμεῖς δὲ καὶ δύναμιν καὶ σοφίαν εἶναι τοῦ θεοῦ πιστεύομεν αὐτόν, τῶν δι' αὐτοῦ κατορθωθέντων τὸ μέγεθος ἀκριβῶς 174 ἐπιστάμενοι· δύναμιν δὲ θεοῦ νῦν καὶ σοφίαν οὐ τὴν θεότητα τοῦ μονογενοῦς, ἀλλὰ τὸ περὶ τοῦ σταυροῦ κήρυγμα καὶ οἶονεὶ αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ πράγματος εἰρησθαι ὑπολαμβάνοντες. καὶ διελέγχει γε, φασί, τοὺς Ἀρείου καὶ Εὐνομίου κακῶς ἐντεῦθεν πειρωμένους δεικνύναι σοφίαν τὸν θεὸν λόγον ὀνομαζόμενον. ἐντεῦθεν γὰρ καὶ τὴν ἐκ τῆς Παροιμιακῆς φωνῆς βλασφημίαν κατασκευάζουσιν. δείξας δὲ ὁ θεῖος ἀπόστολος τὸ τῆς φυσικῆς συνέσεως ἄτονον καὶ τὸ εὔηθες τῶν ἐπ' αὐτῇ μεγαλοφρονούντων, τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς τῶν πραγμάτων συνεξετάσεως ἐπὶ τὸ καθελεῖν μὲν τὸν τύφον τοῦ διὰ τοῦτο κατάρχειν καὶ πρωτεύειν βουλομένου τῶν λοιπῶν. ἀποδείξας δὲ τὸ εὔηθες τῶν ἐπ' αὐτῷ μεγάλα φρονούντων, ὡς ἐν ἀγαθοῦ δὴ τίθεσθαι μοῖρα τὸ καὶ ἀπ' αὐτοῦ καλεῖσθαι, ἐπὶ τρίτην ἀπόδειξιν μεθίσταται μάλα ἐντρεπτικὴν τὴν ἀπ' αὐτῶν. 1 Kor 1,26 Ἴνα εἴπη· ἐν ὑμῖν κατὰ τόνδε τὸν βίον. 1 Kor 1,23 Ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους τὰ ὄντα καὶ μὴ ὄντα ἐτέρως ἐνοήθη κατὰ τὴν τοῦ προκειμένου ἀκολουθίαν· ὧδε δὲ τὰ μὴ ὄντα λέγει τὰ εὐτελῆ καὶ παρὰ τοῖς πολλοῖς εὐκαταφρόνητα, ὄντα δὲ τὰ λαμπρὰ καὶ δυνατὰ καὶ εὐδόκιμα. 1 Kor 1,29 Πᾶσα σάρξ, πᾶς ἄνθρωπος σαρκικὸς ἐπὶ σαρκικοῖς ἔχων τὸ φρόνημα, οἷον πλούσιος σοφός, εἴ τις τοιοῦτος, ἵνα μὴ καυχῆσθαι ὡς διὰ τὴν ἑαυτοῦ δόξαν κατορθῶν τὸ κήρυγμα, ἀλλὰ διὰ τὴν χάριν τοῦ θεοῦ· ἡ γὰρ καύχησις κἂν ἐπὶ καλοῖς ἔργοις γένηται, βλάπτει τοῦ καυχωμένου τὴν ψυχὴν. ὁ οὖν ἐπὶ κοσμικοῖς πλεονεκτήμασι καυχώμενος καὶ μὴ ταπεινῶν ἑαυτὸν πάντως σαρκικὸς ἐστίν. 1 Kor 2,6-7 Σοφίαν λέγει τὸν περὶ τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς ὅλης οἰκονομίας

λόγον, ἥτις ἀπεκρύβη, ἦν καὶ κηρύσσομεν. ἄρχοντας δὲ τοῦ αἰῶνος τούτου λέγει τὰς πονηρὰς δυνάμεις, εἰ δὲ οὗτοι ἠγνόησαν, πολλῶ μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι δι' ὧν οἱ δαίμονες τὸν κύριον ἐσταύρωσαν. ἄλλοι δὲ ἄρχοντας τοῦ αἰῶνος τούτου Ἡρώδη καὶ Πιλάτον φασιν.

175 1 Κορ 2,12 Κόσμον γὰρ τὴν σύμπασαν ὀνομάζει κτίσιν, καθὼς ἐτέρωθί φησιν ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. 1 Κορ 2,12–13 Οἱ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου ἔχοντες οὐ δύνανται εἰδέναι τὰ τοῦ θεοῦ μυστήρια, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ τὸ ἐκ θεοῦ πνεῦμα λαβόντες, ἃ καὶ λαλοῦμεν, τὰ ἀποκαλυφθέντα ἡμῖν καὶ χαρισθέντα εἰς σωτηρίαν τῆς οἰκονομίας μυστήρια, πνευματικοῖς ἀνθρώποις τὰς πνευματικὰς διδασκαλίας σαφηνίζοντες. 1 Κορ 2,13 Ἄντι τοῦ διὰ τῶν τοῦ πνεύματος θαυμάτων τὴν τοῦ πνεύματος διδασκαλίαν πιστούμεθα· τὸ γὰρ συγκρίνοντες οὐκ ἀντὶ τοῦ παρεξετάζοντες λέγει, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀποδεικνύντες, συγκρίνειν τὸ ἀποδεικνύειν εἰρηκῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκ μεταφορᾶς τῶν τῆ συγκρίσει μείζονα τοῦ δοκιμωτέρου τὴν ἀπόδειξιν ποιουμένων.

1 Κορ 3,9 Συνεργοί, ἀντὶ τοῦ ὑπουργοῦ καὶ ὑπηρεταί. 1 Κορ 3,14–15 Τὰ κάλλιστα τῶν διδασμάτων οὐ συγκαταλύεται τῷ παρόντι βίῳ μένει δὲ λαμπρότερα ἐπὶ τῶν ἔργων τότε δεικνύμενα. ὃς ἂν οὖν ταῦτα διδάσκη, φησὶν, ἃ καὶ τότε δύναται μένειν μειζόνως τοῦ δεσπότου φανέντος κυρίου, κομιεῖται τὸν ὑπὲρ τούτων πάντως μισθόν· ὃς δ' ἂν τὰ ἐναντία διδάσκη, φησὶν, ἄχρι μὲν τοῦ παρόντος βίου δύναται πως κρατεῖν, ἀφανίζεται δὲ πάντως τῷ τῆς συντελείας καιρῷ. οὐ μόνον ζημιοῦται τῶν ἐνταῦθα πόνων τὸν μισθόν ὃν ἠδύνατο καρποῦσθαι πονεῖν ὑπὲρ τῶν καλλίστων αἰρούμενος, ἀλλὰ κἂν σώζεται διὰ τινος ἐτέραν αἰτίαν σώζειν αὐτὸν δυναμένην, οὐ διαφυγὼν τὴν διὰ πυρὸς ἐξέτασιν, ἣν ὑποσχεῖν αὐτὸν ὑπὲρ τῶν χειρίστων ἀνάγκη διδασμάτων· τοῦτο γὰρ λέγει τὸ οὕτως δὲ ὡς διὰ πυρός. 176 Τὸ καθ' ἑξῆς τοῦ νοήματος οὕτως θέλει· οὕτως δὲ καυθήσεται ὡς διὰ πυρός. ἦτοι ἐπειδὴ εἶπεν· αὐτὸς δὲ σωθήσεται, τοῦτο λέγει ὅτι τῶν διδασκόντων ἢ ἀπειθία οὐ κατακρίνει τὸν διδάσκαλον· εἰ γὰρ καὶ μὴ μισθὸν λήψεται ἀλλὰ κατακριθήσεται, ἀλλὰ σωθήσεται πληρὴν εἰ μὴ ἐπ' ἰδίοις πταίσμασι τὸ πῦρ ἀποκατασχεῖ παριόντα. οὕτως οὖν, φησὶ, σωθήσεται, οὐχ ὡς πάντως διαφευξόμενος τὴν δίκην, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τοῖς ἰδίοις ἔργοις διὰ πυρὸς δοκιμασθησόμενος. 1 Κορ 3,16 Ὁ εἰς τὸν Χριστὸν πιστεύων διὰ τῆς τοῦ λουτροῦ παλιγγενεσίας ἔνοικον δέχεται τὸ ἅγιον πνεῦμα καὶ πνευματικός ἐστίν. ἐὰν δὲ δουλεύσωσι κοσμικοῖς πάθεσιν, κατὰ τοῦτο σαρκικοί εἰσιν. φησὶν οὖν ὅτι πνευματικοὶ γεγονότες κατὰ τὴν ὁμολογίαν, σαρκικῶς ζῆτε τὸ ἐνοικῆσαν ἐν ὑμῖν ἅγιον πνεῦμα ὑβρίζοντες. οὕτως οὖν καὶ πνεύματος ἀγίου τυχόντες ναὸς θεοῦ εἰσιν, καὶ κοσμικοῖς ἐνεχόμενοι καλοῦνται σαρκικοί καὶ οὐ μάχεται ἑαυτῷ ὁ ἀπόστολος τοὺς αὐτοὺς καὶ τοῦ θεοῦ καλῶν καὶ σαρκικῶν ὀνομάσας. 1 Κορ 3,18–19 Ὡσπερ εἶπεν ὅτι τὸ μωρὸν τοῦ θεοῦ σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστίν, οὕτως ἐκ τοῦ ἀντιστρόφου τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου μωρίαν εἶναι παρὰ τῷ θεῷ φησιν, ἐπειδὴ διὰ δεινότητος λόγων τὴν φύσιν τῶν ὄντων εὐρεῖν προσεδόκησαν. διὸ εἴ τις δοκεῖ εἶναι σοφός, ἐλέσθω μᾶλλον εἶναι μωρὸς κατὰ θεόν, ὅτι τὸ μωρὸν τοῦ θεοῦ σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστίν. 1 Κορ 3,21 Πάντα <ὑμῶν> ἀντὶ τοῦ δι' ὑμᾶς. ἢ πάντα ὑμῶν εἶπεν κατὰ τὸ ἔχειν ἐξουσίαν αἰρεῖσθαι ὃ βουλόμεθα ἢ τὰ βελτίω ἢ τὰ χεῖρω.

1 Κορ 4,6 Καὶ εἰς Κηφᾶν μετασηματίσας ἄνω, ἀλλὰ ὧδε οὐκ ἐμνήσθη αὐτοῦ αἰδούμενος τὸν ἄνδρα. 177 1 Κορ 4,7 Διακρίνει· διερευνᾷ καὶ ἀντεξετάζει πρὸς ἄλλον. 1 Κορ 4,8 Τοῦτ' ἔστιν ἡμῶν μηδέπω βασιλευσάντων ὑμεῖς ἐφθάσατε

2

βασιλεύσαι, ὅποτε καὶ κριταὶ τῶν ἄλλων κατέστητε· ἐν γὰρ τῷ καιρῷ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν οἱ ἅγιοι τὸν κόσμον κρινοῦσιν. 1 Κορ 4,10 Αἰρούμεθα ἡμεῖς εἶναι μωροὶ διὰ Χριστόν, ἵνα ὑμεῖς γένησθε φρόνιμοι ἐν Χριστῷ. 1 Κορ 4,12–13 Τὸ γὰρ ἐπὶ τοσοῦτοις μηδεμίαν ἔχειν ἔξωθεν παραμυθίαν ἀλλὰ καμάτῳ πορίζεσθαι τὴν ἐφήμερον τροφήν, ἀνύποιστον ἐποίει τῶν κακῶν τὴν πεῖραν. λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν. λοιδορίαν λέγει τὰς εἰς αὐτὸν ὕβρεις, βλασφημίαν δὲ τὰ παρὰ τῶν ἐναντίων λεγόμενα ἐπὶ διαβολῇ βίου· ὅθεν ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου τὸ εὐλογοῦμεν τέθεικεν ἀντὶ τοῦ εὐχόμεθα ὑπὲρ τῶν ὑβρίζοντων, ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου παρακαλοῦμεν ἀντὶ τοῦ ἠπίως τοῖς διαβάλλουσι διαλεγόμεθα παρακαλοῦντες μὴ καταψεύδεσθαι ἡμῶν. Τὸ περίψημα ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν τὰς τραπέζας μετὰ τὸν τοῦ φαγεῖν καιρὸν ἀποψώντων καὶ ἀπορριπτούντων ὡς περιττὰ ψήγματα. Διὰ τὸν Χριστὸν ταπεινοῦντες ἑαυτοὺς, ἐσμέν πάντων ἀπόψημα καὶ ἀπόμαγμα, εὐτέλεια καὶ περιύβρισμα. 1 Κορ 4,14 Ἐντρέπων ὑβρίζων. 1 Κορ 4,18–19 Ἐπειδὴ ἦσαν τινες ἐπὶ σοφία κοσμικῇ πεφουσιωμένοι, ἐκ προοιμιῶν διαβάλλει τούτους καὶ φανερώτερον αὐτοὺς σκώπτει ὡς καταπατοῦντας τοὺς κατὰ θεὸν σοφοὺς. ἐπεὶ οὖν, φησὶν, οὕτως διετέθη 178 σαν ὡς ἐμοῦ μὴ ἐρχομένου καὶ ἐλέγξοντος αὐτοὺς, καὶ τὴν τούτων ἀσθενῆ καὶ ἀνερέργητον σοφίαν, ἔφη, σεμνύνονται· οὐ γὰρ λόγον αὐτοὺς ἀλλὰ δύναμιν σοφίας ἀπαιτήσιν ἐλεύσομαι ταχέως, φησὶν.

1 Κορ 5,5 Ἐδυσώπησε τῇ μνήμῃ τοῦ Χριστοῦ ὥστε μὴ τῇ χάριτι τῇ πρὸς ἐκεῖνον παριδεῖν τὸ δέον· παραδοῦναι τὸν τοιοῦτον τῷ σατανᾷ εἰς ὄλεθρον τῆς σαρκός, ἵνα τὸ πνεῦμα σωθῆ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. τὸ μὲν παραδοῦναι τῷ σατανᾷ οὐχ ὡς αὐτὸς τοῦτο γενέσθαι ὀρίζων εἶπεν, ἀλλ' ὡς ἂν τῷ τῆς ἐκκλησίας ἐξωθῆναι διὰ τῆς τοῦ θεοῦ ἀλλοτριώσεως ὑπὸ τὴν τοῦ σατανᾷ γενομένου ἐξουσίαν· ἡ μὲν γὰρ παρ' αὐτοῦ τιμωρία ἦν τὸ τῆς ἐκκλησίας αὐτὸν ἐξῶσαι, ἐκ δὲ τούτου πάντως ἐκεῖνο συνέβαινε. ὁ μέντοι ἀπόστολος ἀντὶ τῆς τιμωρίας τὸ ἀποβαῖνον εἶπεν ὥστε φοβῆσαι μᾶλλον. ἐξεῶ δέ, φησὶν, αὐτόν, οὐκ ἀλλοτριῶσαι πάντη βουλόμενος, ἀλλ' <ἵνα> τοῦ οἰκείου αἰσθόμενος πλημμελήματος μεταμελεία τινὲ κατὰ τὸν παρόντα βίον συντρίψας ἑαυτὸν δυνηθῆ τῆς μελλούσης σωτηρίας ἄξιον ἑαυτὸν καταστήσει. ὄλεθρον εἶπε σαρκὸς τὴν κατὰ τὸν παρόντα βίον διὰ τῆς μεταμελείας συντριβῆν. καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν τῇ τοῦ πνεύματος δυνάμει γενέσθαι μέλλει, πολλάκις ἐπὶ τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς ἀθανασίας τὴν τοῦ πνεύματος λαμβάνει σημασίαν· οὕτως ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους φησὶν· ὑμεῖς δὲ οὐκ ἐστὲ ἐν σαρκὶ ἀλλ' ἐν πνεύματι, ἀντὶ τοῦ ἔξω τῆς τοῦ θανάτου γεγονότες ἀποφάσεως, ἐν ἐλπίδι τῆς ἀθανασίας καθεστήκατε. Ὀμονύμως τῷ πνεύματι καὶ τὸ πνευματικὸν χάρισμα λέγεται οὐ τις τυγχάνει ἐν τῷ λουτρῷ τῆς παλιγγενεσίας, ὅπερ καταφρονηθὲν σβέννυται. διὸ φησιν· δεῖ μετανοίας, ἵνα κἂν οὕτως ἐπαναδράμη αὐτῷ τὸ πνευματικὸν χάρισμα, καὶ διασωθῆ αὐτὸς ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως. 1 Κορ 5,7 Παλαιὰν τὴν ἀμαρτίαν λέγει ἢ ὁ παλαιὸς συζῆ ἄνθρωπος· ζύμην δὲ ὅτι ἐξ ὀλίγου συνεξομοιοῖ τοὺς πλησιάζοντας. 1 Κορ 5,8 Ἀκολουθῶς καὶ νῦν ἐχρήσατο τῇ ἐπαγωγῇ μετὰ τὴν ἀπόφασιν· ὡς γὰρ παρῶν καὶ ἐξώσας αὐτὸν οὕτω πρὸς τοὺς παρόντας λοιπὸν 179 διαλέγεται καὶ φησιν· ὁ τῷ κακῷ συνημμένος κατὰ διάθεσιν ἀναγκαίαν δέχεται τῷ χρόνῳ τὴν πρὸς αὐτὸν κοινωνίαν. καὶ ἀκολουθῶν τῷ παραδείγματι, ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὴν πρὸς αὐτοὺς ποιεῖται παραίνεσιν.

1 Κορ 6,1–3 Ζητήσκειν ἂν τις τίνος ἔνεκεν ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους πᾶσαν ἐξουσίαν ἀπὸ θεοῦ φάσκων εἶναι καὶ σφόδρα γε ἐπαίρων, ἐνταῦθα ἀδίκους αὐτοὺς

ἐκάλεσε καθ' ὅλου. ὅτι ἐκεῖ μὲν περὶ τοῦ δεῖν τὰ ὀφειλόμενα κάκείνους πληροῦν διαλεγόμενος, ὑπὸ θεοῦ κάκεῖνα εἰκότως τετάχθαι λέγει αὐτὰ καθ' αὐτὰ ἀπὸ τοῦ σκοποῦ καθ' ὃν τέτακται κρίνων αὐτά· ἐνταῦθα δὲ πρὸς τοὺς ἴ† διὰ τὸ βούλεσθαι τῷ τε χρόνῳ καὶ τῇ περιουσίᾳ καὶ τῇ δυναστείᾳ συντρίβειν αὐτούς· πρὸς γὰρ οὐδὲν τούτων οἱ πένητες ἐξαρκεῖν δυνάμενοι, οὐ ῥαδίως τοῦ δικαίου τυγχάνειν δύνανται. ἀδίκους ἐκάλεσεν ἀπὸ τῆς τούτων γνώμης, ἀντὶ τοῦ καταφεύγειν ἐπ' ἐκείνους παρ' οἷς δύνῃ συγκαλύψαι τὴν κατὰ τοῦ πένητος ἀδικίαν διὰ πολλῶν· ὅθεν καὶ καλῶς εἶπεν τολμᾶ. οὐκ οἴδατε ὅτι οἱ ἅγιοι τὸν κόσμον κρινοῦσιν; παραιτεῖσθε, φησί, τούτους ὑμεῖς, ὧν ἡ ἀρετὴ πάντα κρίνει τὸν κόσμον, οὐ κατ' ἐξέτασιν ἀλλὰ κατὰ παράθεσιν. Ὑφ' ὧν ἅπας ὁ κόσμος κρίνεται, χρημάτων ἀμφισβήτησις ὑπὸ τούτων οὐ δύναται διαλύεσθαι; ἐντρεπτικώτατον δὲ μάλιστα τὸ εἶ ἐν ὑμῖν, συμπεριλαβὼν καὶ τοὺς παραιτουμένους, ὡς ἂν αὐτῶν ἑαυτοὺς παραιτουμένων ἐν τῷ παραιτεῖσθαι τοὺς ὁμοπίστους. κατ' αὔξησιν δὲ φησιν· οὐκ οἴδατε ὅτι ἀγγέλους κρινοῦμεν; ὡς γὰρ μεῖζον τοῦτο ἐπήγαγεν. ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ κόσμου ἐλάχιστα κριτήρια τὰ περὶ τῶν χρημάτων ἐκάλεσεν, ὡς ἄγαν ὄντα μικρὰ τῇ πρὸς ἐκεῖνον συγκρίσει, ἐπὶ δὲ τῶν ἀγγέλων βιωτικά, ὡς ἂν ἐκείνων οὐ κατὰ τὸν βίον τοῦτον ὄντων. Οὐκ ἐβούλετο αὐτοὺς παρὰ τοῖς ἔξω δικάσασθαι, ἵνα μὴ τὰ πταίσματα τῶν σεμνότητα καὶ δικαιοσύνην διδασκομένων σκάνδαλον τοῖς ἔξω γένηται. 1 Κορ 6,4–5 Βιωτικά μὲν οὖν κριτήρια ἂν ἔχητε, τοὺς ἐξουθενημένους ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, τούτους καθίζετε. καὶ ἵνα μὴ δοκῇ κελεύειν αὐτοῖς ἀληθῶς τοὺς ἀπάντων εὐτελεστέρους ἐπιζητεῖν 180 οἴτινες εἰσιν, καὶ τούτους ἐπὶ τῶν τοιούτων αἰρεῖσθαι κριτάς, πρὸς ἐντροπὴν ὑμῖν, φησί, λέγω. τίνες δὲ οἱ κρίνειν ὀφείλοντες, ἐπάγει. Πρὸς τὸ ἐντρέψαι ὑμᾶς καὶ ἀγαγεῖν εἰς διόρθωσιν ταῦτα ἐγκαλῶν. 1 Κορ 6,11 Ταῦτα γάρ, φησίν, εἰ καὶ πρότερον ἐπράττετε, ἀλλὰ νῦν τετυχηκότες ἀγιασμοῦ τῇ τοῦ πνεύματος μετουσίᾳ διὰ τῆς ἐπὶ τὸν Χριστὸν πίστεως, μετὰ πάσης ἀποφεύγειν προσήκει τῆς σπουδῆς. 1 Κορ 6,12 Ἀλλὰ τοῦτο φῆς, φησίν, ὅτι πάντα μοι ἔξεστιν. εἶτ' αὐτὸς ἐπιφέρει· ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει, οὐκ ἀνελὼν τὸ ἐξεῖναι τέως ἀλλὰ τὸ μὴ δεῖν τῇ ἐξουσίᾳ κεχρηῆσθαι· ἐπειδὴ γὰρ οὐ πάντα συμφέρει, δῆλον ὡς οὐ πᾶσι χρηστὸν ἀλλὰ τοῖς ὠφελοῦσι μόνοις. εἶτα πάλιν τὴν ἀντίθεσιν τεθεικῶς ἐτέρως αὐτὴν μεθώδευσεν· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπὸ τινος. ὁρῶ γάρ, φησίν, οὐδὲ τὴν ἐξουσίαν μοι σωζομένην ἀκέραιον, ἄνπερ δὴ πᾶσιν ἀπλῶς ὑπάγωμαι, μὴ πρὸς τὸ συμφέρον τὴν χρῆσιν αὐτῶν ποιούμενος. οὕτω δὲ κατὰ συγχώρησιν τοῦ πάντα ἐξεῖναι τὸ καὶ πάντα πράττειν ἀνελὼν δῆ. οὕτω δείκνυσιν ὅτι οὐδὲ πάντα ἔξεστιν, ἀλλ' ὅσα μὴ νόμῳ τινὶ ποιεῖν κεκωλύμεθα, κατὰ παράθεσιν τινὰ μὲν ἐν ἡμῖν, τινὰ δὲ οὐκ ἐν ἡμῖν ἀποφαίνων. Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ συμφέρει κατακεχρηῆσθαι τῇ ἐξουσίᾳ, οὐδὲ ἐξουσιάζεσθαι ὑπὸ ἡδονῆς βρωμάτων, ἀλλ' αὐτὸν κατακρατεῖν γαστρός. κακῶς μέντοι τινὲς τὸ πάντα μοι ἔξεστιν ἐπὶ τῶν προκειμένων ἀμαρτημάτων ἐδέξαντο ἄπερ οὐ μόνος ὁ θεῖος λόγος ἀλλὰ καὶ οἱ Ῥωμαίων νόμοι ἀπαγορεύουσιν. 1 Κορ 6,13–14 Οὐ δὲ συγκαταλύεσθαι τῷ παρόντι βίῳ τὸ ἡμέτερον νομίζομεν σῶμα· ὁ γὰρ τὸν Χριστὸν ἀναστήσας καὶ ἡμᾶς ἀναστήσει πάντως. ὡσπερ γὰρ ἐπὶ τοῦ ἐσθίειν τὴν ἐξουσίαν ἔδωκεν ἀπὸ τε τοῦ πρὸς τοῦτο γεγενῆσθαι καὶ ἀπὸ τοῦ παύεσθαι πάντως, οὕτως ἐπὶ τοῦ πορνεύειν τὸ μὴ ἐξεῖναι συνέστησεν ἀπὸ τε τοῦ μὴ πρὸς τοῦτο γεγενῆσθαι καὶ ἀπὸ τοῦ τὸ σῶμα μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἔσεσθαι πάλιν. 181 1 Κορ 6,15 Μέλη Χριστοῦ πάντες ὑμεῖς, οἱ διὰ τῆς τοῦ πνεύματος ἀναγεννήσεως τὴν πρὸς αὐτὸν δεξάμενοι συνάφειαν, ἐλπίδι τοῦ καὶ ἀναστήσεσθαι ὁμοίως αὐτῷ. 1 Κορ 6,16–17 Εἰ ὁ συζῶν γυναικὶ εἰς τῇ αὐτῇ λογίζεται, δῆλον ὅτι καὶ ὁ συζῶν τῇ πόρνῃ εἰς ἓν αὐτῇ σῶμα λογισθήσεται καὶ ὁ συζῶν τῷ κυρίῳ εἰς ἓν αὐτῷ πνεῦμα λογισθήσεται. 1 Κορ 6,18 Τὰ μὲν λοιπά, φησίν, ἀμαρτήματα ἕτερον βλάπτειν δοκεῖ, τοῦτο δὲ πρὸ τῶν

λοιπῶν πάντων τὸν διαπραττόμενον· τὸ οἰκεῖον γὰρ οὗτος μολύνει σῶμα. Ὁ μὲν ἄλλους ἀδικῶν οὐκ εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἀμαρτάνει, ὁ δὲ πορνεύων εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἀμαρτάνει· ἄτοπον δὲ μηδὲ ἑαυτὸν φείδεσθαι. ἴσως δὲ καὶ ὡς κατερώτησιν ὁ λόγος εἴρηται. διὸ φησὶν· ἴσθι μὴ καλῶς ἀποφαινόμενος ὁ λέγων· πᾶν ἀμάρτημα ἔξω τοῦ σώματος εἶς γὰρ ἄλλον γίνεται, ὁ δὲ πορνεύων εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἀμαρτάνει καὶ ἐξουσίαν ἔχει· οὐκέτι γὰρ σὸν ἴδιον τὸ σῶμα τοῦ πιστεύσαντος ἀλλὰ τοῦ θεοῦ. 1 Κορ 6, Τῷ αἵματι αὐτοῦ ὁ κύριος ἐξηγόρασεν ἡμᾶς ἐκ τῆς δουλείας τῆς ἀμαρτίας καὶ ἤγαγεν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δικαιοσύνης. διὸ πρόπον τιμῆσαι τῇ σωφροσύνῃ τὸν ἀγοράσαντα κύριον.

1 Κορ 7,5 Ἀκρασίαν οὐ τὴν ἀσέλγειαν λέγει, ἀλλὰ τὸν κρατεῖν οὐ δυνάμενον εἰς πορνείαν καταφέρεισθαι. 1 Κορ 7,8 Οὐκ εἶπεν αὐτὸ γνώμης κατόρθωμα ἀλλὰ θείας χάριτος ἔργον, εἰκότως· τὸν γὰρ ἐναντία τῇ φύσει κατορθοῦν αἰρούμενον οὐ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως ἀλλὰ τοῦ τῆς φύσεως ποιητοῦ. οὕτω καὶ ὁ κύριος· 182 οὐ πάντες, φησί, χωροῦσι τὸν λόγον, ἀλλ' οἷς δέδοται, δόσιν αὐτὸ καὶ χάριν καὶ αὐτὸς προσειπῶν. 1 Κορ 7,14 Κατὰ τὸ ἡμέτερον δηλονότι ἀγόμενον βούλημα ἅγιον εἶναι δύναται. Ἠγίασται ἀντὶ τοῦ κεκάθαρται. ταῦτα δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ἀμφέβαλλον μὴ μαιίνοντες τῇ τῶν ἀπίστων κοίτῃ οἱ ἄπιστοι. 1 Κορ 7,17 Περιττὸν γὰρ οἶεσθαι ταῦτα ἐμποδῶν αὐτῷ πρὸς εὐσέβειαν γίνεσθαι, ἐν οἷς τὸ πρότερον ὦν κληθῆναι πρὸς τὴν πίστιν οὐκ ἐκωλύθη· τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ὡς κέκληκεν. καὶ δεικνὺς τὸ τοῦ παραγγέλματος ἀναγκαῖον· καὶ οὕτως ἐν ταῖς ἐκκλησίαις πάσαις διατάσσομαι. 1 Κορ 7,18 Τὴν ἀφηρημένην σάρκα οὐ δήπου ἐπισπᾶσθαι δυνατόν. ὁ μακάριος δὲ Ἐπιφάνιος ὁ Κύπρου δυνατόν ἔφη τοῦτο γίνεσθαι· τὸ δὲ ὅπως τοὺς βουλομένους εἰδέναι παραπέμφωμεν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ εἰρημένους ἐντυχεῖν. 1 Κορ 7,25 Δηλονότι καὶ περὶ τούτου γεγραφηκόσιν αὐτοῖς ἀποκρίνεται, ἀμφοτέρω πάντως μαθεῖν βουλευθέντων αὐτῶν, καὶ εἰ τοὺς ἐν γάμῳ προσῆκεν ἀλλήλων ἀπέχεσθαι, καὶ εἰ τοὺς μηδέπω πειραθέντας μεῖναι ἐπὶ τοῦ προτέρου σχήματος. ὅταν οὖν εἴπη· περὶ τῶν παρθένων, δηλονότι περὶ τῆς παρθενίας λέγει, τὰ ὅμοια καὶ ἐπὶ τούτου περὶ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν φθεγγόμενος. 1 Κορ 7,26 Παρενθεῖς τὴν καθ' ὅλου παραίνεσιν ἐπὶ τὴν οἰκεῖαν ἀκολουθίαν ἀνατρέχει, ἐρμηνεύων τὸ διὰ τὴν ἐνεστῶσαν ἀνάγκην, καὶ τὸ θλίψιν τῇ σαρκὶ ἔξουσιν. 183 1 Κορ 7,28–29 Διὰ τὰς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ περιστάσεις καὶ μερίμνας τὰς περὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὴν οἰκίαν. Ἀλλὰ καὶ ἡδονὴν, φησὶν, ἀλλὰ καὶ ταύτην ὅρα πῶς ἀνέστειλε τῇ βραχύτητι τοῦ καιροῦ, εἰπὼν· ὁ καιρὸς συνέσταλται, τοῦτ' ἔστιν ἀποδημεῖν κελευόμεθα καὶ ἐξιέναι λοιπόν. σὺ δὲ ἐνδοτέρω τρέχεις, καὶ οὐ δεῖ καὶ τοσοῦτον ὄγκον ἐπιφέρεισθαι. Συνεστάλθαι λέγει ὡς πρὸς τοὺς παλαιοὺς οἷς ὁ βίος ἀμφὶ τὰ ἐννακόσια ἔτη ἐγένετο. 1 Κορ 7,31 <Ὡς μὴ καταχρώμενοι>, ἀντὶ τοῦ μὴ ὡς παραχρώμενοι μηδὲ ὡς κατατρυφῶντες. 1 Κορ 7,33 Εἴτε γὰρ χαρὰ σωματικὴ, εἴτε ἄλλη τις φροντὶς βιωτικὴ, πάντως ἀπάγει τοῦ θεοῦ καὶ περὶ αὐτὴν ἀσχολεῖ. 1 Κορ 7,36 Εἴ τις εὐθράσει τῇ τῆς θυγατρὸς προαιρέσει, φοβεῖται δὲ μὴ ὑπέρακμος γενομένη διαφθαρῇ καὶ ἀσχημοσύνην αὐτῷ ἐνέγκῃ, ἐκδότης αὐτήν, εἰ ἀνάγκη ἐστίν· οὐ γὰρ ἀμαρτάνει. τὸ γὰρ καὶ οὕτως ὀφείλει γίνεσθαι, ἀντὶ τοῦ καὶ εἰ ἀνάγκη ἐστίν. 1 Κορ 7,37 Καλῶς παρέθηκε τὸ μὴ ἔχων ἀνάγκην· ἐκχωρεῖ γὰρ πολλάκις προειληφθαί τινα μνηστείας ἐγγύην, ὑφ' ἧς ἐπὶ τὴν ἔκδοσιν συνωθεῖται τῆς οἰκεῖας παιδός. ἔστιν δὲ ὅτε καὶ οἰκέτης ὦν φυλάττειν μὲν βούλεται, οὐ δύναται δὲ τῷ τὸν δεσπότην πρὸς γάμον ἐκδοῦναι βούλεσθαι. 1 Κορ 7,39 Μόνον ἐν κυρίῳ τὴν εὐσέβειαν φυλάττουσα, ἐὰν ἀπίστῳ συνοικήσῃ.

1 Κορ 8,5 Καλλίστη ἢ προσθήκη τοῦ λεγόμενοι· διὰ γὰρ τοῦτο τὸ ψευδονύμως λέγεσθαι, οὐ τὸ ἀληθῶς εἶναι δηλοῦται. ὡσπερ οὖν καὶ εἰσὶ 184 λεγόμενοι θεοὶ παρὰ τοῖς πλανωμένοις, ἀλλὰ παρ' ἡμῖν τοῖς ἔχουσι τὴν γνῶσιν εἷς ἐστὶν ὁ θεός, καὶ εἷς ὁ κύριος. 1 Κορ 8,10 Οἱ μὴ ὄντες τέλειοι ὀρῶντές σε ἀδιαφόρως ἐσθίοντα, ἐσθίουσι μὲν καὶ αὐτοί· σαθροὶ δὲ ὄντες ὡς εἰδωλόθυτον ἐσθίουσι καὶ βλάπτονται. 1 Κορ 8,13 Καταφρονεῖτε οὖν βρώματος κἂν μὴ ἱερόθυτον ἦ· οὔτε γὰρ μὴ φαγόντες ἔλαττόν τι ἔξομεν παρὰ θεῶ, οὔτε φαγόντες περισσοτέρου τινὸς ἀπολαύσομεν. Τοῖς ἐρωτῶσί με διὰ τί οὐκ ἐσθίω εἰδωλόθυτον ἀπόστολος ὢν, τοῦτο ἀπολογοῦμαι· ἵνα μὴ ἄλλους σκανδαλίσω. καὶ γὰρ ἔχων ἐξουσίαν καὶ ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ἐσθίειν καὶ πίνειν ὡς καὶ ὁ κύριος διέταξεν, καὶ γυναῖκα περιάγειν, οὐδὲν τούτων ποιῶ πανταχοῦ συμπνέων τῷ εὐαγγελίῳ.

1 Κορ 9,14 Ἐνθα αὐτοὺς ἀποστέλλων ἔλεγεν· μὴ λάβητε πῆραν μήτε ἄρτους μήτε ἀργύριον, ἀλλ' ὅπου ἂν εἰσέλθητε, ἐκεῖ μένετε ἐσθιόντες τὰ παρατιθέμενα ὑμῖν. τότε τοῦτο παρήγγειλεν. 1 Κορ 9,17–18 Διαστικτέον εἰς τὸ ἄκων. φησὶ δέ· εἰ μὲν ἐκὼν ἦλθον εἰς τὸ εὐαγγελίσασθαι, εἶχον μισθόν. ἐπειδὴ δὲ ἄκων τοῦτο ἐπετάγην, οὐ μόνον οὐκ ἔστιν μοι διὰ τοῦτο μισθός, ἀλλὰ καὶ τιμωρία· ὑπεύθυνός εἰμι, ἐὰν μὴ ποιήσω τὸ ἐπιταχθέν. διὸ οὐ κατακέχημαι τῇ ἐξουσίᾳ μου, εἰ δέδωκεν ὁ κύριος τὸ ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν, ἵνα διὰ τοῦ μὴ λαμβάνειν μισθὸν ἐμαυτῷ περιποιήσωμαι. 1 Κορ 9,–22 Ὑπὸ νόμον αὐτὸν λέγειν <νομίζω> τοὺς παρὰ Ἰουδαίους προσηλύτους, ἀσθενεῖς δὲ τοὺς ἀπὸ Ἰουδαίων πεπιστευκότας καὶ ἔτι δι'. ἀσθένειαν λογισμῶν ταῖς νομικαῖς παρατηρήσεσι κρατουμένους. 185 1 Κορ 9,21 Θαυμαστῶς ἐπήγαγεν ὅτι Χριστοῦ ἐστὶν ἔννομος, ἵνα μὴ νομισθῆ λέγειν ὅτι τὸν Μωϋσέως φυλάττει νόμον. 1 Κορ 9,24–25 Οἱ ἐν σταδίῳ τρέχοντες καίπερ εἰδότες ὅτι εἷς μόνος στεφανωθήσεται, οἱ δὲ λοιποὶ κενοὺς ὑποστήσονται πόνους, ὅμως τρέχουσι καὶ ἀγωνίζονται, εἰ μὴ ἀποτευξόμενοι τῶν πόνων κἂν ** ἐστὲ πολλοί, οὐκ ὀφείλετε ἕνεκεν ἀφάρτου στεφάνου ἀγωνίσασθαι, ὅπου γε οἱ ἐν σταδίῳ ἕνεκεν φθαρτοῦ στεφάνου πάντα ὑφίστανται; 1 Κορ 9,26 Εἰ οὐκ ἀέρα δέρει, δηλονότι τὸν πονηρὸν καὶ τὰς δυνάμεις αὐτοῦ· πλήττεται δὲ ὁ διάβολος διὰ τῶν κατορθωμάτων τῆς ἀρετῆς, εὐλαβείας, σωφροσύνης καὶ δικαιοσύνης καὶ ὅσα ὅμοια.

1 Κορ 10,2–4 Τύπος ἢ θάλασσα τοῦ ἐν ὕδατι βαπτίσματος, ἢ δὲ νεφέλη τοῦ ἐν πνεύματι. Μωϋσῆς δὲ αὐτοῦ τοῦ κυρίου ὡς ἀρχηγὸς τοῦ τυπικοῦ βαπτίσματος ὡς ὁ Χριστὸς τοῦ ἀληθινοῦ. ἐβαπτίσθησαν οὖν ἐν τῇ νεφέλῃ καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ εἰς τὸν Μωϋσῆν. ἐπειδὴ δὲ εἶπεν ἀκολουθήσης πέτρας, οὐ τοῦτό φησιν ὅτι ἀληθῶς πέτρα αὐτοῖς ἠκολούθησεν, ἀλλ' ὅτι ἢ παρὰ τοῦ Χριστοῦ δύναμις αὐτοῖς ἠκολούθει παρέχουσα αὐτοῖς ἐκ πέτρας πιεῖν. πνευματικὸν δὲ εἶπεν τὸ μάννα καὶ τὸ πόμα, ὅτι κατὰ ἀγίου πνεύματος ἐνέργειαν αὐτοῖς ἐδίδοδο, οὐχ ὅτι πνευματικὸς τοὺς μεταλαμβάνοντας ἐμποιοῦν. Ἐκ τῶν ἀμφιβαλλομένων τῆς παλαιᾶς τύπος ἦν τῶν νέων τὰ παλαιά· καὶ σκιά μὲν ὁ νόμος Μωϋσέως, σῶμα δὲ ἡ χάρις. ἐπειδὴ τοῖνυν ἐδίωκον τοὺς Ἑβραίους Αἰγύπτιοι, διαβάντες δὲ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν οἱ Ἑβραῖοι τῆς πικρᾶς τῶν Αἰγυπτίων ἀπηλλάγησαν δεσποτείας, τύπον ἔχει τῆς κολυμβήθρας ἢ θάλασσα, ἢ δὲ νεφέλη τοῦ πνεύματος, ὁ δὲ Μωϋσῆς τοῦ σωτήρος Χριστοῦ, τοῦ σταυροῦ δὲ ἡ ράβδος, τοῦ διαβόλου ὁ Φαραώ, τῶν δαιμόνων οἱ Αἰγύπτιοι, τὸ δὲ μάννα τῆς θείας τροφῆς, τὸ δὲ τῆς πέτρας ὕδωρ τοῦ σωτηρίου αἵματος· ὡσπερ γὰρ ἐκεῖνοι μετὰ τὸ διαβῆναι τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ ξένης τροφῆς καὶ τοῦ παραδόξου ἀπήλαυσαν νόματος, οὕτως ἡμεῖς μετὰ τὸ σωτήριον 186 βάπτισμα τῶν θείων μεταλαμβάνομεν μυστηρίων. διὰ δὲ τοῦτο ἢ πέτρα Χριστὸς ὠνομάσθη ὡς

τύπος γενομένη τοῦ δεσπότη Χριστοῦ, οὕτως καὶ ἡ θάλασσα βάπτισμα προσηγορεύθη, καίτοι οὐδενὸς ἐν αὐτῇ βαπτισθέντος· κεκοιμένος γὰρ μᾶλλον αὐτὴν ἢ διάβροχος διήλθεν ὁ Ἰσραὴλ. 1 Κορ 10,3–4 Πνευματικὸν καλεῖ καὶ τὸ βρῶμα καὶ τὸ πόμα, ὡς ἂν τοῦ πνεύματος ἄμφω διὰ τοῦ Μωϋσέως κατὰ τὴν ἀπόρρητον αὐτοῦ παρασχόντος δύναμιν. οὕτω δὲ καὶ πνευματικὴν ἐκάλεσε τὴν πέτραν, ὡς ἂν τῇ δυνάμει τοῦ πνεύματος ἐκδοῦσαν τὰ ὕδατα· ἀκολουθοῦσαν δέ, ἐπειδὴ τὸ ῥυὲν ἅπαξ ὕδωρ εἶπετο αὐτοῖς κατὰ τὴν ἔρημον, ὥστε μηδαμοῦ δεηθῆναι πότου τῶν τόπων ὄντων ἀνύδρων. τὸ δὲ ἡ πέτρα ἦν ὁ Χριστός, ἵνα εἴπῃ· τοῦτο ἦν ἐκείνοις ἡ πέτρα ὅπερ ἡμῖν ὁ Χριστός, οὗ τὸ αἶμα πίνομεν οἱ πιστοὶ πνευματικῶς ἐπὶ τῶν μυστηρίων μεταποιούμενον. 1 Κορ 10,6 Ταῦτα δὲ τύποι ἡμῶν ἐγενήθησαν, οὐχ ὅτι διὰ τοῦτο ἐτιμωρήθησαν ἐκείνοι· πῶς γὰρ οἶόν τε; ἀλλ' ὅτι τὰ παρ' ἐκείνοις γεγόμενα ἐν τάξει τύπων δύναται ἡμᾶς παιδεύειν. 1 Κορ 10,7 Τοῦτ' ἔστιν μὴ διαφθείρητε τῇ εἰδωλολατρείᾳ τὸ ἀληθινὸν βάπτισμα. 1 Κορ 10,12 Λεῖπει κατὰ τὴν διάνοιαν τὸ ἡμῶν. 1 Κορ 10,13 Ἴδου γάρ, φησὶν, οὐκ ἐπενεχθέντων ὑμῖν, οὐ διωγμῶν, οὐκ ἀνάγκης τινὸς ὑπὸ τῶν ἀνθρωπίνων τούτων, καὶ ἅπασιν ἀνάγκη προσεῖναι ἀνθρώποις ὅσην ὑπεμείνατε βλάβην· ἐν εἰδωλείῳ μὲν διὰ φιλίαν ἐστιώμενοι, ὑπὸ δὲ τῶν προσόντων πλεονεκτημάτων τοσοῦτον φυσώμενοι. 1 Κορ 10,22 Παραζηλοῦν λέγεται τὸ ἀπὸ τινῶν δύο ποτὲ μὲν τοῦτον θαυμάζειν, ποτὲ δὲ ἐκείνον, ἐπὶ τὸ εἰς εὐνοίαν ἀμφοτέρους ἀγαγεῖν ἑαυτοῦ. 187 τοῦτο δὲ παρὰ μὲν ἐλάττονος εἰς μείζονας οὐκ ἂν ποτε γένοιτο· ποτὲ γὰρ ἂν παροξυνθεῖ ὁ ὑπερέχων ἐπὶ τῇ παρὰ τοῦ ἐλάττονος εἰς ἕτερον γινομένη τιμῇ; γίνεται δὲ παρὰ τῶν καθ' ὅτι δήποτε ὑπερεχόντων· οἱ γὰρ ἐλάττονες καὶ ἐφίενται τῆς παρὰ τῶν μείζονων τιμῆς καὶ ἀποτυγχάνοντες δάκνονται. 1 Κορ 10,25 Ἀγοράζοντες, φησὶ, μὴ περιεργάζεσθε, ἵνα μὴ πληγῆτε τὸ συνειδός· τὸ γὰρ ἐν ἀγνοίᾳ γινόμενον οὐ πλήσσει, τὸ δὲ μὴ πλησσοῦν οὐ κατακρίνει.

1 Κορ 11,3 Τοῦτο βούλεται εἰπεῖν ὅτι ἀπὸ μὲν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τὸν θεὸν χωροῦμεν ἐξ οὐπὲρ ἔστιν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ τὸν Χριστόν· ἐξ ἐκείνου γὰρ ἐσμὲν κατὰ τὴν δευτέραν ὑπαρξιν, καθ' ἣν ἀνάστασιν ὁμοίως αὐτῷ πάντες ἐσόμεθα ἄφθαρτοι κατὰ μετουσίαν τῆς ἐν αὐτῷ τοῦ πνεύματος χάριτος. παθητοὶ μὲν γὰρ ὄντες κεφαλὴν ἠγούμεθα τὸν Ἀδὰμ ἐξ οὐπὲρ τὸ εἶναι εἰλήφαμεν, ἀπαθεῖς δὲ γεγόμενοι κεφαλὴν ἠγούμεθα τὸν Χριστόν ἐξ οὐπὲρ ἀπαθεῖς εἶναι ἐσχήκαμεν. ὁμοίως δέ, φησὶν, καὶ ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἐπὶ τὸν ἄνδρα, ἐπειδὴ ἀπ' ἐκείνου τὸ εἶναι εἰλήφεν. 1 Κορ 11,4–5 Προεφήτευσεν οὐ μόνον ἄνδρες ἀλλὰ καὶ γυναῖκες, φανερώτερον δὲ τὰ πνευματικὰ χαρίσματα ἐδίδοτο τοῖς βαπτιζομένοις τότε, καὶ πολλὴ μὲν ἦν καὶ διαφορὰ ἢ προφητεία κατὰ τὰς χρείας, μάλιστα δὲ τοὺς ἐν ὑποκρίσει εἰσιόντας πειρᾶσαι τὴν ἐκκλησίαν ἀπήλεγchon. Ἄνῆρ ἂν κατακαλύπτηται, ὑβρίζει τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν, αὐτὸς κεφαλὴ τυγχάνων ὡς ὁ Χριστός· ἡ δὲ γυνὴ ἂν ἀκατακάλυπτος προσεύχεται, ὑβρίζει τὸν ἄνδρα, τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν, τὴν ἐκείνου τιμὴν ὑποσυνώσα καὶ κεφαλὴ αὐτὴ εἶναι βουλομένη ἀρχική. ἐν δὲ πολλοῖς ἀντιγράφοις φέρεται ἀντὶ τοῦ ἔχειν τι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· ὁ δηλοῖ τὸ ὑποτετάχθαι τῷ ἀνδρὶ. 1 Κορ 11,7 Δείκνυσιν αὐτὸ ἄτοπον ἀπὸ τῆς εὐσεβείας καὶ ἀπὸ τῆς φύσεως καὶ ἀπὸ τῆς δημιουργίας. 188 1 Κορ 11,8 Τὴν γυναῖκα δόξαν μὲν εἶπεν, οὐ μὴν καὶ εἰκόνα διὰ τὸ ἀσαφές προσέθηκεν, ἐπειδὴ ἡ δόξα εἰς τὴν ὑπακοὴν ὄρα, ἡ δὲ εἰκὼν εἰς τὸ ἀρχικόν. 1 Κορ 11,18 Πρὸ γὰρ πάντων ὑμῶν ἐκεῖνο αἰτιῶμαι, φησὶν· τὸ γὰρ πρῶτον ἀντὶ τοῦ πρὸ πάντων λέγει ὡς καὶ ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους· πρῶτον μὲν ὅτι ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ θεοῦ. 1 Κορ 11, Κυριακὸν αὐτὸ καὶ ἀπὸ τοῦ καιροῦ καὶ ἀπὸ τοῦ τύπου λέγει, ὡς ἂν ἐπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐν τῷ τῆς συνελεύσεως τόπῳ κατὰ ταυτὸν ἐσθίειν αὐτοὺς τοῦ νενομισμένου. 1 Κορ 11,–22 Ἡ καὶ τοῦτο ἐγκαλεῖ ὅτι

τῷ μυστικῷ δείπνῳ ὡς τῷ συνήθει προσεφέροντο. διὸ καὶ ὡς εἰς κόρον λαμβάνοντες ἐμέθουν. ἦσθιον οὖν οὐχ ὡς μυστικὸν δεῖπνον ἀλλ' ὡς ἴδιον· ἃ γὰρ ἔφερον αὐτοὶ καθ' ἑαυτούς, ἀνήλισκον ὡς ἴδιον δεῖπνον. λοιπὸν συνέβαινε μὴτε κοινωνεῖν τοὺς πένητας οὐκ εὐποροῦντας εἰς τὰς τῶν μυστηρίων προσφοράς. διό, φησίν, καταισχύετε τοὺς πένητας μὴ ἐκδεχόμενοι αὐτούς, ἀλλὰ προλαμβάνοντες καὶ ἐσθίοντες οὐκέτι ὡς κυριακὸν δεῖπνον τὸ πᾶσι κοινῶς εἰς σωτηρίαν ἀφθόνως προκείμενον, ἀλλ' ὡς ἴδιον καὶ οἶόν τε ἀνθρώπινον, καίτοιγε ὁ κύριος ὡς σωτήριον ἑαυτοῦ σῶμα καὶ αἷμα εἰς κοινὸν πᾶσιν αὐτοῖς μισθὸν προέθηκεν· ὑμεῖς δὲ ὡς μὴ ἀκολουθοῦντες τῇ τοῦ κυρίου διδασκαλίᾳ, ἱκανὴν δὴ ὑπέστητε τιμωρίαν. 1 Κορ 11,23 Τὸ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ κυρίου λέγει ἀντὶ τοῦ παρέλαβον ὡς αὐτοῦ τοῦ κυρίου οὕτω ποιεῖν παραδεδωκότος· οὐ γὰρ δὴ παρὴν τούτων παρ' αὐτοῦ τοῖς μαθηταῖς παραδιδόμενων. 1 Κορ 11,28 Ἐκαστος, φησίν, ἐξεταζέτω τὴν οἰκείαν διάνοιαν, ἦντινα περὶ τῶν μυστηρίων κέκτηται τὴν ὑπόληψιν, καὶ τότε αὐτῶν μετεχέτω· τὸ γὰρ 189 ἑαυτὸν ἀντὶ τοῦ τὴν διάνοιαν ἑαυτοῦ λέγει, καθ' ὅλου περὶ τῆς τῶν μυστηρίων ὑπολήψεως ἐν τούτοις λέγων. 1 Κορ 11,33–34 Τινὲς οὐ προσεσηκότες τῇ διανοίᾳ τῶν κειμένων νομίζουσι τοῦ ἀποστόλου πληροῦν τὸν σκοπὸν, εἰ σπανιώτατά που τῶν μυστηρίων μετέχουσι. δέον αὐτοὺς συνιδεῖν ὅτι εἴπερ πάντῃ καθαρεύοντας ἀμαρτίας βούλεται κοινωνεῖν ἡμᾶς, οὐδέποτε βούλεται ἡμᾶς κοινωνεῖν· πρῶτον μὲν ἀμαρτίας ἀδύνατον πάντῃ καθαρεύειν ἄνθρωπον ὄντα· δεύτερον δέ, εἰ καὶ τοῦτο ἦν δυνατόν, ἀλλ' οὐχ ἡμᾶς γε τοῦτο περὶ ἑαυτῶν ὑπειληφότας κοινωνεῖν δίκαιον ἦν. καὶ ποῦ στήσεται τὸ ὁσάκις ἐὰν ἐσθίητε; συνέχειαν γὰρ δείκνυσι τῆς κοινωνίας τὸ εἰρημένον, ᾧ δὴ σύνδρομος καὶ ὁ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας θεσμὸς πάντοτε ἐπιτελεῖσθαι βουλόμενος τὰ μυστήρια. τῶν οὖν μυστηρίων τὸν μὲν τὰ μέγιστα καὶ ἄγαν ἀπηγορευμένα διαπραττόμενον ἀπέχεσθαι ὄσιον, περὶ ὧν καὶ ὁ ἀπόστολος ἀπεφήνατο σαφῶς οὐκ ἐνεῖναι τῆς βασιλείας τυχεῖν τὸν διαπραττόμενον· τῷ γὰρ τοιοῦτῳ τότε καλὸν μετέχειν αὐτῶν, ἐπειδὴ τῶν ἀμαρτημάτων δέει τῶν νενομοθετημένων ἀπόσχηται πρότερον. τῶν δέ γε λοιπῶν ὅσα συμβαίνειν ἀνθρώποις ἀνάγκη, πολλὰ μὲν καὶ ὑπὸ τῶν καθημερινῶν συμπτωμάτων, πλεῖστα δὲ καὶ ὑπὸ τῆς ἀσθενείας τῆς φύσεως, σπουδάζειν μὲν ὅση δύναμις ἀπέχεσθαι προσῆκεν· ἐπιμέλεια γὰρ ἀρετῆς καὶ ἡ καθημερινὴ τοῦ βίου μελέτη ἐλαττοῦν τὰ τοιαῦτα δύναται πάντως. περιπίπτοντας δὲ τοῖς τοιοῦτοις οὐκ ἀποστερεῖν τῶν μυστηρίων καλὸν ἑαυτούς, προσιέναι δὲ πλείονι τῷ φόβῳ λογιζομένους μὲν αὐτῶν τὸ μέγεθος, ποιουμένους δὲ ἐπ' ἐλπίσιν ἀγαθαῖς τὴν μετάληψιν, ὡς ἂν καὶ ἀφέσεως ἡμῖν ἐκεῖθεν προσγινομένης, ὅταν ἀπεχώμεθα γε τῶν <τοιοῦτων> κατὰ δύναμιν καὶ τῶν λοιπῶν μὴ καταμελοῦντες φαινοίμεθα, καὶ μὴν καὶ πνευματικῆς συνεργείας πρὸς εὐμαρεστέραν τοῦ βίου κατορθώσιν· πάντα γὰρ ὅσα διὰ τοῦ θανάτου προσέγγονεν ἡμῖν τοῦ Χριστοῦ, ταῦτα καὶ ἀπὸ τῶν συμβόλων ἐπιτελεῖσθαι τοῦ θανάτου δίκαιον. ὥστε ἐγὼ θαρρῶν εἶπομι ἂν, ὅτι κἂν τὰ μέγιστα τις ἡμαρτηκῶς τυγχάνῃ, δοκιμάσας δὲ πάσης ἀτόπου πράξεως ἀπέχεσθαι τοῦ λοιποῦ καὶ βλέπειν εἰς ἀρετὴν, ἀκολουθῶς τοῖς νόμοις πολιτευόμενος τοῦ Χριστοῦ, τὴν τῶν μυστηρίων <μετάληψιν> ποιήσασθαι πάνυ πεπιστευκῶς ἀπάντων λήψεσθαι τὴν συγχώρησιν, οὐδαμῶς ἀποτεύξεται τῶν πεπιστευμένων.

190 1 Κορ 12,1 Ἀντὶ τοῦ θέλω ὑμᾶς καὶ τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων εἰδέναι τὴν τάξιν, ὥστε βούλομαί τι καὶ περὶ τούτων εἰπεῖν. 1 Κορ 12,3 Ἴσως δὲ ὅτι καὶ εἰς ὠφέλειαν τῶν ἀκουόντων ὑπὸ ἀνάγκης θείας ὠμολόγουν οἱ δαίμονες τὸν κύριον. 1 Κορ 12,7 Οὐκ ἀπλῶς εἶπεν πνεῦμα, ἀλλὰ φανέρωσις πνεύματος, τοῦτ' ἔστιν ἐνέργεια πνεύματος, δι' ἧς δῆλον γίνεται ὅτι διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν τὰ πνευματικὰ

χαρίσματα εἰς τοὺς πολλοὺς ἠπλώθη πρὸς τὸ συμφέρον τῆ οἰκοδομῆ καὶ αὐξήσει τῆς ἐκκλησίας. 1 Κορ 12,10 Προφητεῖαν δέ φησιν εἶναι τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν, λέγεσθαι δὲ καὶ τὸ τὰ ἐν πράξει ἦτοι καὶ βουλευμασιν ἄδηλα ὄντα τοῖς πολλοῖς εἰπεῖν, ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ τὰ παρεληλυθότα καὶ ἀγνοούμενα τοῖς πᾶσι δυνηθῆναι εἰπεῖν ὡς Μωϋσῆς διηγήσατο ἅπαντα. Πολλοὶ τότε διὰ τὸ πλῆθος τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων ὑπεκρίνοντο τὴν εὐσέβειαν εἰς ἀπάτην ἐτέρων, καὶ δὴ καὶ θαύματα δαιμονικῆ τῆ συνεργεία κεχρημένοι ὁμοίως τοῖς πιστοῖς ἐπιτελεῖν ἐδόκουν· οὕτως οἱ τοῦ Σκευᾶ υἱοὶ περιήεσαν ἐν ἐπορικιστῶν σχήματι δαίμονας καὶ αὐτοὶ ἀπελαύνειν προσποιούμενοι δῆθεν. ἦν οὖν χάρισμα πνεύματος καὶ πρὸς τοῦτο ὥστε διακρίνειν, τίνες μὲν οἱ ἀληθῶς τῆ δυνάμει τοῦ θεοῦ πνεύματος ἐπιτελοῦντες τὰ θαύματα, τίνες δὲ οἱ δαιμονικῆ συνεργεία ὑποκρινόμενοι τὴν ἀλήθειαν. 1 Κορ 12,23 Περιτίθεμεν εἶπεν καὶ οὐ περίκειται· οὐ γὰρ τῆς φύσεως μέρος τὰ ὑποδήματα, ἀλλ' ὕστερον εὔρηται παρ' ἡμῶν. καὶ τὰ ἀσχήμονα ἡμῶν εὐσχημοσύνην περισσοτέραν ἔχει, τὰ δὲ εὐσχήμονα ἡμῶν οὐ χρεῖαν ἔχει. ἀσχήμονα ὡς πρὸς τὴν κοινήν ὄψιν ἀποκαλεῖ, ὥστε τῆ μὲν φύσει οὐκ ἔστιν ἀσχήμονα, 191 εἶπερ δὴ περισσοτέραν ἔχει τὴν εὐσχημοσύνην, τῆ δὲ ὑπολήψει κρινόμενα λέγεται οὕτως, καθ' ἣν οὐκ εὐσχημοσύνην τὴν ἄνευ αἰτίας γύμνωσιν αὐτῶν εἶναι νομίζομεν. 1 Κορ 12,27 Οὕτω δὴ καὶ ὑμεῖς ἐπειδὴ τάξιν ἐπέχετε σώματος ἐκ διαφόρων συγκειμένου μελῶν, τῆ δυνάμει τοῦ πνεύματος εἰς τὴν τοῦ δεσποτικοῦ σώματος καταστάντες συνάφειαν, ταύτην ἀναγκαίως σώζετε τὴν συμφωνίαν, μηδεμίαν ἀπὸ τῆς διαφορᾶς τῶν χαρισμάτων δεχόμενοι φιλονεικίας παρεῖσθαι.

1 Κορ 13,1 Πᾶν χάρισμα ἀγάπης ἐστερημένον μάταιόν ἐστιν, οὐ διὰ τὸν ἔχοντα ἐνεργούμενον ἀλλὰ διὰ τοὺς οἰκοδομουμένους ἐνεργούμενον, ὥστε οὐδὲ τὸ κύμβαλον ἢ ἄλλο ὅτι ὄργανον ἠχοῦν ἑαυτὸ τέρει ἀλλὰ τοὺς ἀπολαύοντας αὐτοῦ. 1 Κορ 13,2 Καὶ ὅτι μὲν οὔτε ἡ πίστις ἄνευ ἀγάπης οὔτε ἡ ἀγάπη ἄνευ πίστεως τελειοῖ πρόδηλον· καὶ γὰρ τὰ ἔργα πίστεως δεῖται καὶ ἡ πίστις ἔργων ἅπερ δι' ἀγάπης πληροῦται. πλὴν ἐπειδὴ ἑώρα ὁ ἀπόστολος τοὺς Κορινθίους τῆς ἀγάπης ἡμεληκότας, προτιμᾷ αὐτὴν ἐνταῦθα ὡς ἄριστος ἰατρὸς τὰ κατεπείγοντα τῶν παθῶν θεραπεύων. Ἐνταῦθα οὐ τὴν κοινήν ταύτην λέγει· δὸς γὰρ δὴ τὴν τηνικαῦτα κατέχουσιν ἀπιστίαν, πολλὰ τοιαῦτα ἐθαυματούργουν εἰς ἔκπληξιν διὰ τούτων αὐτοὺς ποδηγοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν. 1 Κορ 13,4 Οὐ περπερεύεται, ὃ ἐστιν ἀλαζονεύεται ἢ ἀγάπη καὶ φυσιοῦται, ὅπερ ἐστὶν ἀσχημοσύνης ἀνθρώπινον ὄντα μέγα φρονεῖν καὶ ἐπαίρεσθαι κατὰ τοῦ πλησίον ὡς μὴ τοῖς ὁμοίοις αὐτῶν πάθειν ὑποκείμενον. 1 Κορ 13,8–13 Μετὰ τὸ ἀπλωθῆναι τὴν πίστιν ἐπὶ πάσης γῆς ὡς περιττὰ αἶ τε προφητεῖαι καὶ αἶ γλῶσσαι καὶ ἡ ἐκ μέρους γνώσις 192 παύονται, μένει δὲ λοιπὸν ὡς ἀναγκαῖα τὰ τρία ταῦτα. εἰκότως δὲ τὴν ἀγάπην μείζονά φησιν, ἐπειδὴ διεστασίαζον πρὸς ἑαυτοὺς Κορινθιοὶ καὶ ζῆλον εἶχον καὶ ἔριδας, καὶ κίνδυνος ἦν σχισθῆναι τὴν ἐκκλησίαν.

1 Κορ 14,1 Ἐντὶ τοῦ μάλιστα μὲν ὑμᾶς τῆς ἀγάπης ἐπιμελεῖσθαι βούλομαι· εἰ δ' ἄρα καὶ τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων ἐφίεσθε, κἂν γνῶτε ποῖα κρεῖττονα καὶ ὅτι τὸ προφητεύειν ἄμεινον τῆ γλώσση λαλεῖν. 1 Κορ 14,2–4 Προκρίνει τὴν προφητείαν μετὰ τὴν ἀποστολήν· οὐκοῦν ὁ μὲν ἀπόστολος καὶ προφήτης, ὁ δὲ προφήτης οὐ πάντως καὶ ἀπόστολος. ὁ λαλῶν γλώσση αὐτὸς μὲν οἰκοδομεῖται, πεπεισμένος ὅτι πνεύματι ἀγίῳ φθέγγεται, οὐ μὴν τὴν ἐκκλησίαν οἰκοδομεῖ ἀγνοοῦσαν ἃ φθέγγεται. ὁ δὲ προφητεύων τοὺς ἀκούοντας ὠφελεῖ καὶ ἐκ τῆς προγνώσεως δείκνυσι τὴν ἐνοίκησιν τοῦ ἀγίου πνεύματος τὴν ἐν αὐτῷ. 1 Κορ 14,5 Θέλω ὑμᾶς γλώσσαις λαλεῖν·

καὶ γὰρ τοῦτο πνευματικὸν τὸ χάρισμα. θέλω δὲ μᾶλλον προφητεύειν ὑμᾶς· τοῦτο γὰρ μεῖζον τὸ χάρισμα. 1 Κορ 14,14 Προσεύξομαι ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσω καὶ εὐλογήσω. νοῦν δὲ εἶπε τὸν νοούμενον λόγον. 1 Κορ 14,16 Ἰδιώτην λέγει τὸν λαϊκὸν πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ ἱερέως. 1 Κορ 14,19 Τοῦτο ἔφη, ἵνα μὴ νομίζετε διὰ τὸ μὴ κατηξιῶσθαι χαρίσματος γλωσσῶν **. 1 Κορ 14,26 Ὡς μέγα χάρισμα τὸ τῶν ψαλμῶν τῶν ἄλλων προέταξεν. πάντα οὖν κατὰ τάξιν γινέσθω· ψαλλέτω ὁ καταξιωθείς ψαλμοῦ, διδασκέτω 193 ὁ εὐπορῶν διδασχῆς, ἐκφωνεῖτω τὴν ἀποκάλυψιν ὁ ἀποκαλύψεως τετυχηκώς. 1 Κορ 14,27–28 Μὴ θορυβεῖτε, φησί, ταῖς γλώσσαις τὴν ἐκκλησίαν οὐκ ὄντων τῶν ἐρμηνευόντων αὐτάς. εἰ δὲ καὶ εἶεν, πάντα τάξει γινέσθω. 1 Κορ 14,29 Μὴ πλάνης πνεῦμα λαλεῖν, διακρινέτωσαν· ἀντὶ τοῦ σαφηνιζέτωσαν. 1 Κορ 14,34–36 Ἐπειδὴ ὀπίσω εἶπεν· τὰς γυναῖκας προφητεύειν, μήποτε ἐν οἴκῳ ἐπροφήτευον. ἢ σιγάτωσαν ἀντὶ τοῦ μὴ διδασκέτωσαν. διαφέρει δὲ προφητεία διδασκαλία. Ἀκολουθεῖτε, φησί, ταῖς ἄλλαις ἐκκλησίαις καὶ μηδὲν καινοτομεῖτε ὡς μόνοι τοῦ κηρύγματος ἠξιωμένοι· οὐ γὰρ ἀφ' ὑμῶν ἤρξατο ὁ λόγος, οὔτε εἰς ὑμᾶς περιεκλείσθη. σιγάτωσαν καὶ παρ' ὑμῖν αἱ γυναῖκες ὡς καὶ πανταχοῦ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. 1 Κορ 14,37–38 Εἴ τις ἀγνοεῖ, φησὶν, ὅτι τοῦ κυρίου ἐστὶν ἃ γράφω καὶ οὐκ ἐμά, οὐκ ἔστιν προφήτης οὐδ' ἔχει πνεῦμα θεοῦ, ἀλλ' ἀγνοεῖται ὑπὸ τοῦ ἀγίου πνεύματος.

1 Κορ 15,1–2 Εἰ γὰρ εὐηγγελίσασθε καὶ παρέλαβον καὶ μὴν καὶ κατέχουσιν ἔτι τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν ᾧ καὶ ἐστήκατε, περιττὸν τὸ περὶ τούτου γράφειν, εἰ μὴ ἄρα ἐκεῖνοι τῷ δοκεῖν τὰ Χριστιανικὰ κατέχοντες δόγματα, ἐπὶ τῶν πραγμάτων τὰ ἐναντία φαίνονται ἀσπαζόμενοι· ὅθεν καλῶς ἐπήγαγε τὸ δι' οὗ καὶ σώζεσθε, ἀντὶ τοῦ οὕτω κατέχετε ὡς ἂν καὶ σωτηρίας τυχεῖν ἐλπίζοντες ἀπ' αὐτοῦ. τὸ δὲ τίνοι λόγῳ εὐηγγελισάμεν ὑμῖν, ἀντὶ τοῦ τίς ὁ σκοπὸς τοῦ εὐαγγελίου, τίς ἡ αἰτία ἵνα τὸ μὲν εὐαγγέλιον ἢ τοῦ Χριστοῦ ἢ ἀνάστασις, ὁ δὲ τούτου. σκοπὸς τὸ πιστεῦσαι ὅτι καὶ πάντες ἀναστήσομεθα ἀκολούθως ἐκείνῳ· 194 εἶπερ δὴ κατέχετε καὶ μὴ ἀπεβάλετε πάντα ὡς ἂν εἰκῆ πεπιστευκότες τοῖς παρ' ἡμῶν λεχθεῖσιν. 1 Κορ 15,10 Οὐ κενὴ καὶ ἄπρακτος γέγονεν ἐν ἐμοὶ ἡ χάρις, ἀλλὰ πλείω τῶν ἄλλων ἐκοπίασα ἐν τῷ κηρύγματι. 1 Κορ 15,14 Διὰ γὰρ τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ ἡ ἄφεςις. 1 Κορ 15,23 Ὁ θεσπέσιος Παῦλος τὸ περὶ τῆς ἐσομένης ἀναστάσεως ἡμῖν ἀποκαλύπτων μυστήριον, ἀπαρχὴν μὲν τὸν Χριστὸν ἀναστήσεσθαι λέγει· καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐγήγερται πρῶτος ἐκ νεκρῶν, ἀλλ' ἔπειτα, φησὶν, οἱ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ· πρὸ γὰρ τῶν ἄλλων ἀπάντων τοὺς οἰκειωθέντας αὐτῷ διὰ πίστεως δεῖ ἀναστήσεσθαι λέγει, χρεωστουμένην αὐτοῖς δὴ μάλιστα κυρίως τε καὶ ἰδικῶς ἐπιδεικνύων τὴν ἀνάστασιν, εἰ καὶ εἰς ὅλην διῖκνεῖται τὴν φύσιν ἐξ ἀγαθότητος δηλονότι καὶ φιλανθρωπίας τοῦ παντελῶς καταργῆσαι τὸν θάνατον ἐθελήσαντος θεοῦ. 1 Κορ 15,24 Μετὰ γὰρ τὴν αὐτοῦ ἔσται πάντων ἡ ἀνάστασις, ὅτε καὶ τὸ τέλος, τὸ καταβαπτισθῆναι τὸν θάνατον καὶ ἔτι οὐκ ἔσται θάνατος, ἀλλὰ καταργεῖται ὁ κοινὸς ἀνθρώπων ἐχθρὸς, ὃν εἰσήγαγεν ὁ ἀόρατος θάνατος. 1 Κορ 15,25 Ἐχθρὸς τὰς ἀντικειμένας δυνάμεις λέγει. 1 Κορ 15,32 Ὑπὸ θηριῶδων καὶ φονικῶν ἀνθρώπων ἀνηρέθη. 1 Κορ 15,36–38 Τοῦτο λέγει· ἐὰν μὴ διαφθαρή ὁ σπείρεις, οὐ ζωοποιεῖται, καὶ οὐδὲ αὐτὸ φύεται ἀλλὰ γενεσις ἐτέρῳ γίνεται, καὶ ταῦτα ποιεῖ ἡ τοῦ θεοῦ δύναμις. ἅπερ τις τεκμαιρόμενος οὐκ ὀφείλει ἀπιστῆσαι τῇ ἀναστάσει. 195 Ὡσπερ καὶ ἡ ὕελος ἐξ ἄμμου μὲν ἐστὶν, οὐκέτι δὲ ἄμμος ἀλλ' ἕτερόν τι παρ' ἐκεῖνο ἀφ' οὗ γέγονεν, καὶ ὁ στάχυς ὡσαύτως οὐκέτι κόκκος ἀλλὰ στάχυς ἕτερόν τι παρὰ τὸν κόκκον, οὕτως καὶ ἐν τῇ ἀναστάσει βέλτιον τὸ σῶμα μετασκευάζεται ὡς μηκέτι σὰρξ καὶ αἷμα ἀλλ' ἀθάνατόν τι καὶ ἀδιάφθορον ζῶον. 1 Κορ 15,45–47 Τὸ ἐγένετο ὁ

ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν γέγραπται· τὸ δὲ ὁ πρῶτος καὶ τὸ Ἀδὰμ αὐτὸς προσέθηκεν, ἵνα εἴπῃ τὸ ἔσχατος Ἀδὰμ. Οὐ γὰρ εἶπεν εἰς ψυχὴν ζωοποιούσαν ἀλλὰ ζῶσαν, ἀντιδιαστέλλων πρὸς τὴν τῶν ἀλόγων ψυχὴν τὴν συμφθειρομένην τοῖς σώμασιν. Ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐγένετο εἰς ψυχὴν ζῶσαν, ἀπέθανεν καὶ οὐκ ἴσχυσεν ἀναστῆναι, ὁ δὲ δεύτερος, ὅτι πνεῦμα ζωοποιῶν εἶχεν καὶ ψυχὴν, ἀνέστησεν δι' ἑαυτοῦ. Ἐπεὶ οὖν ὁ ψυχικὸς πρῶτος ἐγένετο, δεύτερον δὲ ὁ πνευματικὸς, ἀκολούθως πρῶτον ὁ θάνατος καὶ δεύτερον ἡ ἀνάστασις· ἔπεται γὰρ τῷ δευτέρῳ τὸ πρῶτον. διὸ καὶ ἡμεῖς ὡς ψυχικοὶ γεγονότες ἀποθνήσκομεν, καὶ πάλιν πνευματικοὶ γενόμενοι ἀνιστάμεθα. οὐκ ἔδει δὲ πρῶτον γενέσθαι αὐτὸν πνευματικὸν τὸν θάνατον, ἐπεὶ ἐκ παλιγγενεσίας οὐκ ἦν δυνατόν αὐτὸν ἀποθέσθαι τὴν ἁμαρτίαν· ὁ δὲ θεὸς πάντα ἐν προγνώσει ποιεῖ. 1 Κορ 15,48-49 Τοῦτο εἶπεν διὰ τὸ ἔξ οὐρανοῦ εἶναι τὸν θεὸν λόγον τὸν ἀτρέπτως γεγονότα ἄνθρωπον. οὐρανίους δὲ λέγει οὐχ ὡς ἐν ἀγιότητι ὁμοίους, ἀλλ' ὡς ἐν ἀφθαρσίᾳ ἀναστησομένους. εἰκόνα δὲ νῦν λέγει πεφορηκέναι ἡμᾶς τοῦ χοικοῦ κατὰ τὸ τεθνήξασθαι, εἰκόνα δὲ τοῦ ἐπουρανοῦ κατὰ τὸ ἀναστήσεσθαι καὶ διαμένειν ἀφθάρτους, δηλὸν δὲ ὅτι τοὺς χοϊκοὺς καὶ ἐπουρανίους τοὺς αὐτοὺς λέγει· χοϊκοὶ μὲν γὰρ πρὸ ἀναστάσεώς ἔσμεν, οὐράνιοι δὲ μετὰ τὴν ἀνάστησιν, κατὰ τὸν τοῦ φθαρτοῦ καὶ ἀφθάρτου λόγον, οὐ κατὰ τὸν τῆς οὐρανοῦ βασιλείας. 1 Κορ 15,50-51 Σαφῶς καὶ διὰ τούτων διδάσκει, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν θεοῦ κληρονομησαὶ οὐ δύνανται ἐπὶ τῶν ἀλλαγησομένων ἔταξεν, τὸ δὲ οὐδὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν ἐπὶ πάντων. 196 1 Κορ 15,52 Ἐσχάτην σάλπιγγα ἐνταῦθα ἐκάλεσεν μεθ' ἧν ἀνίστανται ἅπαντες· αὕτη γὰρ ἡ τοῦ θανάτου κατάργησις. δηλὸν δὲ ὅτι πολλὰ μὲν φωναὶ σαλπίγγων γίνονται, ἐκάστου δὲ τινος ἐπιτελουμένου πάντως ἐστὶ σύμβολον. ἐπειδὴ τοίνυν τάξει τινὶ γίνεται ἕκαστον, εἰκότως ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι τοῦτο ἔσεσθαι φησιν. Τὸ τῆς ἀλλαγῆς καὶ ἀφθαρσίας τὴν ἐπὶ τὸ κρεῖττον μεταβολὴν ἐμφαίνει. 1 Κορ 15,56 Νόμον ἐνταῦθα λέγει ἀπλῶς εἴτε τὸν ἐν τῇ φύσει κείμενον εἴτε τὸν θετόν· βούλεται γὰρ εἰπεῖν ὅτι τότε σὺν τῷ θανάτῳ καὶ ἡ ἁμαρτία λύεται, καὶ νόμος ἅπας ἀργεῖ, ἐπειδὴ ἄφθαρτοι γεγονότες τῇ τοῦ πνεύματος χάριτι κυβερνώμεθα.